

תלת כליל גו תלת ואח"כ מתגדל להיות ו' קצוות וכ"א כלול מכולם להיות אלה אותיות לאה. לאה יתגדל ששה בנים כו'. ואח"כ מתגדל להיות כלול מיריד הרי ששים. ומתגדל עוד להיות כלול יורד מיריד עד ס' רבוא והוא ו' בחי' בינה אימא המגדלם כמבואר במ"א. והיא בחי' תושב"כ ותושב"ע"פ. שהתורה שבכתב נק' להם. לכו לחמו בלחמי תרין יודין נקטא וכי'. ובחי' תושב"ע"פ בחי' בינה טעמי המצות כמיש ועשו להם ציצית כו'. כי בתורה הוא בלא טעם וכאו חזיל ופירשו בה הטעם. וכן מאי טעמא דר' מאיר מיט דר"ע כו'. ולכן נקרא בשם שתיה כי השתיה יכול לשתות אף שאינו צמא והיינו מחמת טעם המשקה. משא"כ האכילה אינו יכול לאכול כיא כשהוא רעב. שבלחם אין טעם. והוא חז"ב אכילה היא חכמה שהיא רק נקודה ושתייה נק' בינה שהיא הרחבה ודל"ל. ודרך כלל התורה נקרא אכילה בחי' המשכת מ"ד. והתפלה היא בחי' שתייה בחי' העלאת מ"ן. וכתוב שפכי כמים לכך נכת פני הוי"ה. וע' בזהר ויקרא (ה' ד' ע"א). ולכן התורה והתפלה צריכים זה לזה כמו במזון הגוף אין די באכילה בלי שתייה. וכן בשתייה בלא אכילה. כך הוא במזון הגפס צ"ל ב' הבחי' (והנה כתיב לכו לחמו בלחמי שהתורה כמו שהיא למטה היא בחינת מזון לנפש ונקרא לחמו והיא גם כן לחמי כביכול שרשרה למעלה. וזהו החילוק בין ויאכלו וישתו שהיא בחינת ב"ע לחמו כו'. ומשה בהר סיני השיג כמו שהיא בחינת לחמי כו'):

לא תהיה משכלה וקקרה בארצך את מספר ימך אמלא.
הנה מודעת זאת כי יש למעלה בחינת ארץ החיים שממנה נשפע חיים ומזון לכללות נשמות ישראל לאהבה את ה' לעשות כל מצותיו אשר יעשה אותם האדם וחי בהם חיים אמיתיים דוגמת ארץ הלזו התחתונה הגשמית שמצמחת כל מיני מגדים להחיות בהם נפש כל חי חיים גשמיים. וזולתה אין קיום וחיות לכל הדרים עליה כי לא יועיל הון ועושר זהב וכסף אם לא יהיה צמח האדמה עליו וכך כל חיות רוחני הנמשך לאדם לעבודה הכול הוא ע"י ארץ החיים העליונה וכמ"ש בארצות החיים. (ומ"ש בארצות היינו כי יש ארץ עלאה וארץ תתאה. דהיינו כנ"י דלעילא וכנ"י דלתתא כי גם למעלה יש בחי' כנ"י כי ישראל עלו במחשבה) ונק' בשם ארץ. כי כמה ארץ הלזו הגשמית אין כח צמיחתה מצד עצמה אלא מן הזריעה והכח הצומח אשר ניתן בה להיות ממנה ועל ידה נגדל ונצמח כל ארצות שבתוכה. כך החיים הרוחניים הנמשכים ונשפעים מארץ החיים הם נמשכים מקור וחיי החיים ב"ה כי הוא הנותן כח בארץ להוציא צמחה. אך זאת עבודת האדם לחרוש ולזרוע בה. והיינו כמ"ש אור זרוע לצדיק כי ועמך כלם צדיקים כתיב. ואינו שם התואר דהיינו מדרגת צדיק אמיתי שנתבאר במ"א. אלא ר"ל מדרגת אדם כשר שאינו רשע ח"ו וכמ"ש צדיק ורשע לא קאמר. והאור היא אהבת ה' ותשוקתו אליו ית' הנמשך לאדם הנה הוא זרוע בארץ החיים לצדיק. פ"י להיות צדיק ומקושר בה' לדבקה בו. וזאת ישים האדם אל לבו וידע נאמנה ויאמין באמונה שלימה כי כל אהבה ויראה הנמשכים אליו הוא מתת אמונה שנותן כח הצומח בארץ העליונה להצמיח אהבת ה' ויראתו על פניו ואינם נמשכים מכח האדם העובד עצמו. וע"כ כל עיקר עבודתו לא תהיה לאהוב ה' מעצמו שיהיה הוא העובד והוא האהוב כו'. כ"א כמ"ש ועבדתם את הוי"ה אלקיכם. ופ"י לפי פשוטו אינו מובן וכי הוא יתברך לעבודתו הוא צריך וכולם חסר ח"ו ואם צדקת מה תתן לו. אלא הענין כי הוי"ה פ"י היה הוה ויהיה ואני ה'

ומכשרים לבנין. והוא ענין מ"ש כי כארבע רוחות השמים פרשתי כו'. ולא גלו ישראל אלא להוסיף כח העלאת של ע' לשון ללשון הקדש. וכמ"ש אני חומה זו תורה שמהאותיות של ע' לשון נעשה גם מהם בחינת חומה זו תורה. וכמו שמצינו בתנאים ואמוראים שדברו בגמרא בלשון ארמי הכי השתא אצי"ב כו'. וכן אנו מתרגמים התורה בלשוננו לשון לע"ז שהוא ענין העלאת הלע"ז ללשון הקדש. אלא שצריך לשרפן תחלה בק"ש בכל לבבך ובכל נפשך כו'. כי מכל הדברים שמדברים בכל לשון מירמ שנעשה מן המורים מאכל ומשקה ובכח האכילה ההיא מתפלל וקורא ק"ש כו' ע"ז נשרפו האותיות וע"ז נעשו מוכשרין לבנין וכמ"ש בדור הפלגה שנפלגו לע' לשון אמרו הנה נלכנה לבנים ונשרפה לשרפה ותהי ויהי הלבנה לאבן כו'. ונקרא לבנת הספיר ספירים ומאירים כו'. והנה משה היה באצ"י ושם אין בחי' לבינה כלל רק הכל הוא בחי' אבנים כי באצ"י איהו וחיזיה וגרמוהי כלא חד ולא שייך שם בחי' לבינה שהוא בחי' בטול היש. אבל נדב ואביהוא וע' זקנים שהיו מבריא ראו אך שלבנת הספיר אותיות של שם ב"ן בטול היש. ועצם השמים אותיות של שם מ"ה כי שמים בחינת ז"א שם מ"ה ועצם השמים הוא בחי' האותיות של שם מ"ה באים לטהירו עלאה שהוא לפי פ"י עמק המלך למעלה מבחי' איך כמ"ש בזהר גליף גליף כטהירו עלאה כו'. ולפי קבלת מהר"ח הוא איך והיינו לפי שולחן סופר בתחלתו וסוף מעשה במחשבה כו':

ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו. כי הנה נדב ואביהוא וע' זקנים היו מעולם הבריאה ככל ישראל שהיו באותו הדור אלא שהיו החשובים שבאותו הדור לשון ומאציליה קראתיך בחי' אצילות שבבריאה. לא שלח ידו שלא זכו להשיג את בחינת הידים העליונים למעלה מן הכסא כמו שהם מחוברים וטמונים לראש. כמ"ש בזהר רישא למלכא אתתקן בחי'ג וכי'. משא"כ משה ואהרן שהיו שרשם מאצ"י. הוא אהרן ומשה הוא משה ואהרן מ' רועים כו'. וכן האבות הן המרכבה שהיו מבחינת אצילות השיגו גם את בחינת הידים העליונים כו':

וידחזו את האלקים ויאכלו וישתו. ויחזו לשון תרגום בחי' אחוריים שלא ראו והשיגו אלא בחי' אלקים. כי שמש ומגן הוי"ה אלקים ולע"ל מוציא חמה מנרתקה כו'. ויאכלו וישתו הוא בחי' אכילה ושתייה שבבריאה מ"ן ומ"ד מ"ה וב"ן כו' כי החיות של האכילה היא למעלה למטה שירד המאכל לאצטמוכא ומתבשל בכבד ועולה ללב ובמז ומשם מחיה בדרך ירידה שירד נח מן המוח ללב להפתח ולהסגר להתפשט הדם ככל האברים בדרך רצוא ושוב כו'. אך הנה הדם עצמו אינו עולה למוח מחמת גסותו ועבותו ונדיד ועורקי המוח דקים מאד. וזה עולה השתיה לרכך הדם ולקלשו ואז עולה מן הדם רק דבר דק וכח בלבד לחלוחית למוח לחזקו שהוא חיות דרך עלייה והוא בחי' מ"ן ומ"ד וכמ"ש בזהר ע"פ אני ישנה בגלותא שהוא ענין הסתלקות מוחין מ"זא לפי שאין העלאת מ"ן מלמטה. ולכן יכול אדם למות בצמא אף שאוכל. והיינו לפי שאינו הדם יכול להתפשט באברים (וע' נפ"י המשניות להרמב"ם רס"ג דערויבן והמים יכול משא"כ כמשה כתיב להם אל אכל ומים לא שתה וכו') שהיה ניוון מבחי' אכילה ושתייה שכאצילות. כמ"ש אכלתי יערי עם דבשי כו'. אכלו רעים שתו ושכרו שהם בחי' חוי"ב שנקרא אכילה ושתייה. חכמה בחי' אכילה בחי' נקודה ויצא ככרס חצו. ובחי' בינה נק' שתייה לפי שמרחיב ומגדל בהרחבה שמדבר א' נעשה הרחבה והתפשטות וכמשל הטפה היא בחי' נקודה ומתגדל בבטן האם ע"י שהייה בבטן האם תשעה חדשים להיות בציור אברים כו'. וכנודע בחי' ז"א הוא

שמהווה את הכל מאין ליש ושם זה הוא בכל עולמות אצילות ב"ע שאין חילוק ביניהם אלא שזה ברא וזה יצר כו'. אבל דרך כלל הנה הוא מחיה את כולם ומאהה אותם מאין ליש. אך אמתות שם זה אינו אלא לגבי העולמות הנאצלים והנבראים והנצורים והנעשים. אבל לגבי הקביה בכבודו ובעצמו לא שייך כלל לומר שם זה דכולא קמיה כלא חשיב ואינם נתפסים אצלו בגדר מציאות כלל כמ"ש אני הוי"ה לא שניתי. ואתה הוא קודם שנברא כו'. ואתה הוא לאחר שנברא כו'. והוא מ"ש בפירי דר"א (פ"ב) עד שלא נברא העולם היה הקביה ושמו בלבד. פ"י שמו לבד ששמו אינו בגדר מהווה ומחיה כלל אלא הוא לבד וכענין נשגב שמו לבדו. ונשגב הוא מורה על הפלגה יתירה שהוא מופלג הרבה מעולמות הנאצלים כו' רק כי הודו על ארץ ושמים. פ"י שנמשך הוד וזוי משמו לחיות ארץ ושמים. אך וירם קרן לעמו כתיב להיות לו לעם קרובו להיות קרבים אליו בעצמו כדי לקרבים אליו ליכלל ביחודו ית' כמ"ש חמלה גדולה ויתירה כו' כמ"ש במ"א. ומזה תתלהט נפשו להשליך נפשו מגד למסור נפשו על קדוש השם בפועל ממש להיות נפש צמאה וכלתה לה' לאתדבקא רוחא ברוחא. והיינו שיהיה כל מחשבה דבור ומעשה שלו במחדויה של הקביה ומצות עומקא דלבא בתיבה ונשיקה כו' כמ"ש בזה ע"פ נפשי אומתיך כו' כמ"ש במ"א. וזהו ותתפלל חנה על הוי"ה כי תפלה הוא מלשון התקשרות שהתקשרה עצמה על ה' פ"י למעלה מעלה מבחי' שם הוי"ה המורה על התהוות העולמות וחיותן כיא ליבטל וליכלל ביחודו ית' במסירת נפש בפ"ע. והנה משם נמשך בחי' ר"ר על נצוץ אלהות שנפשו. וזהו בכה בתכה לעורר רחמים רבים. וזהו המלך המרום לבדו כו' והמתנשא מימות עולם. פ"י שהוא רם ונשא מגדר ובחי' עולם וליפוך ברחמיך הרבים שמחמת התנשאותו מימות עולם עד אין חקר גדלה בעיני החכמות על כל העולם ואפי' על עולמות עליונים אפי' על בחי' ג"ע העליון ולמעלה מעלה עד רום כל המעלות שייך אצלו רחמנות כי כולם שפלים אצלו. משא"כ בעולמות הנאצלים והנבראים כו' כל מה שיורד מטה מטה מתמעט בחי' רחמים עד שבכחיות ארץ הלזו הגשמות אין אנו משיגים הרחמנות אפילו שעל עוה"ז הגשמי כיון שאנחנו בתוכה כי הרחמנות הוא אצל גדול על הקטן. כי כמו שהוא מתנשא עד אין חקר כך רחמי מרובים אף כי נשגב שמו לבדו מ"מ הרי אלהי עולם כו'. וזהו אלהי עולם ברחמיך. ובקשתנו הוא שלפי שאין אנו משיגים בשכלנו הרחמנות אתה תעורר רחמיך הרבים שלא נטבע ונשקע בזה העולם. ותהי' מגן ישענו משגב בעדנו. פ"י משגב כמו חומה נשגב' ומוקפת. וכן מגן הוא מחסה להסתיר בפני האויבים (כי בחי' המקיף ממטא עיני החיצונים שלא ילשטו):

והנה כתיב ובראה זקן בא בימים. פ"י זקן זה שקנה חכמה. ואתמו ע"פ ביששים חכמה שדעתם מתיישבת עליהם.

היינו שהתיה עבודה בקביעות ובישוב הדעת כלי יהיה פעם וכפעם כך כי צריך להיות כל הימים שלמים כמ"ש בזהוה והימים שנתנו לו מן השמים לחיות בהם כימי שנותיו לא ניתנו לבטלה אפילו שעה אחת יתירה על השיעור ששיערו כמה הוא צריך להשלים את נפשו. ומזה יתבונן המשכיל להיות ממארי דחשבנא לחשוב כל המחשבות והדבורים והמעשים דבר יום ביומו. והנה הימים הם בחנית לבושים והם לבושי התורה והמצות שלומד ועושה בכל יום. ובבלבושים אלו יכול האדם לקבל גילוי אלהותו ית' ואהותו משמכים מארץ עליונה בתוספת אורה כי אף שלומד פשטי התורה ואינו מגיע לו מזה שום אהוי"ר בשעת מעשה מ"מ הרי התורה אור זרוע בארץ עליונה ומשם תצמיח

לא שניתי וכולא קמיה כלא חשיב ותהיה עבודתכם כיכ עד שבחי' זו תהי' אצליכם בבחי' אלהיכם כאלו הוא אלקים שלכם. והיינו שיהיה שורה וקבוע במוח ומחשבה ומורגש ונתפס בשכלו באמת לאמתו כאלו עיניו ראות גילוי אלהותו ית' ממש. ועד"ז הוא סדר כל השבחים אלהי אברהם כו'. כי במקום שהוא מוצא גדולתו שם אתה מוצא ענותנותו כי באמת כולא קמיה כלא חשיב והתלבשותו בכחי' גדולה ככיכול ענוה היא. והוא באמת עיקר העבודה ומכאן עיקר ההתחלה מלמעלה למטה. וזהו באמת עבודה גדולה שיוכל מוחו הגשמי לקבל ולתפוס בו גילוי אלהותו ית'. והנה בכאן נולדה ונתעוררה מדת אוי"ר ונק' בשם הולדה. כי אהוי"ר הם בחי' בן ובת. שאהבה היא בחי' בן כמ"ש זכר חסדו. והיראה היא בחי' בת. וזהו בת תלה סימן יפה לבנים שצריך לעורר יראת ה' ופחדו תתלה כי זה השער לה' כמ"ש במ"א. משא"כ כשאין עבודתו עד"ז ובחי' זו רק שרוצה לאחוז במדות אהוי"ר להיות אוהב וירא כו' הנה היא לא תצלת בידו ולעולם לא יוליד שום אהבה ויראה אמיתיים כיא דמיונות שאו שהוא דבר שאין לו קיום אלא לפי שעה ונק' בחי' זו משכלה שילדת וקוברת. ועקרה היינו שאינה יולדת אהוי"ר כלל. וזהו לא תהיה משכלה ועקרה בארצך כי סבת היות בחינתו אלו משכלה ועקרה הוא נחמח כי הם בארצך ואינם באים מארץ עליונה:

אך הנה יש עוד בחי' עקרה. והוא כענין מארז"ל ע"א אין לה ולד אפי' בית ולד אין לה ושהיו טומטומים פ"י שנסתם כ"כ עד שאין לה כלי קבול לקבל הריזון. ועד"ז הנה יש באדם ג"כ בחי' זו לעבודת ה' שאינו תופס במוחו ושכלו האמת כאשר הוא מחמת שאין לו כלי מחזיק. כי כנ"י נק' כוס ישועות שהוא כלי קבול לקבל החסדים העליונים ונק' כוס של ברכה שמקבלת יין המשמח והיינו בחי' התבוננות הנ"ל. והיינו כשהוא כלי ריקן. משא"כ אם מחזיק מקום לעצמו ונחשב בעצמו ליש ודבר בפ"ע. ולכן הוא עוסק בריצונותיו לומר כך אני רוצה וכן טוב לי זה איני יכול לעשות וכיוצא בדברים ויש בזה פרטים ופרטי פרטים עד אין מספר. אך דרך כלל יש בחי' זו לכל אר"א למצוא כנפשו. הן העוסקים במ"מ. הן יושבי אוהלים בכל דבר שאומר אני כו' וממזה זה נטמטם ונסתם מוחו: **והנה** העצה לעשות כלי ריקן הוא כמ"ש לב נשבר ונדכה כו' אשכון את דכא וגו'. והוא כמשל אומן העושה כלי קבול שצריך להכותה בפיטש סביב סביב עד שנעשה חלל בתוכה וכן יהיה האדם ידכה וישות לחיות שפל רוח שלא יתפוס מקום כלל שיהיה מקומו פנוי וחלל כאלו אין ואפס ממש. אך עוד אחת היא משארז"ל כוס של ברכה צריך הדחה מבפנים והענין הוא כי אפילו מי שהוא נדכה בטבע כגון שהוא עני ואין לו מצח להרים ראש. עוד צריך הוא שלא יטה לבו אפילו לדברים המתורים להיות מקושר בהם בכל לב ונפש כי אפשר לעולם שיתקיים עשיית דברים המתורים בלא לב ג"כ ואם הטה לבו ונשקר להיות בהכחי' העולם א"א להיות כלי קבול עד שיטהר והוא כמו למשל כוס המלוכלך שא"א להטיל בו יין עד שירצנצנו וכן האשה לא תוכל לקבל הריזון אפילו יש לה בית ולד אם לא נטהרה מטומאתה:

והנה אחר שעשה כלי קבול נקיה ומודחת הנה הוא עוד צריך לשיט עצות כנפשו. והוא ענין מ"ש ותתפלל חנה על ה' ובכה בתכה. כי הנה כנ"י יש לה כמה בחי' ושמות וכשהיא בבחי' הולדה נק' בשם אהא אם חתנה. וכשהיא בבחי' עקרה שאינה מולדת אהבה ויראה נק' בשם חנה כמ"ש ולחנה אין ילדים. והעצה היא ותתפלל חנה על הוי"ה. והענין כי הנה שם הוי"ה מורה ע"ש

עדיין איזה שמץ מזוהמת הנחש שלא יכלו להסירו מכל וכל. והוא עיקר נקודת קליפת גסות הרוח שנעשה בסבב האדם כחטאו מעץ הדעת טוב ורע דהיינו שראה אי'ע ומכיר חטונו או יודע שזה טוב לו. כמ"ש ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וגו' וזהו שרש הזוהמא ומקור לכל התאוות והעבירות כי בוחר בזה לטובתו או לרעתו. משא"כ קודם החטא היו ערומים כדמכתי מי הגיד לך כו' כי לא היו מרגישים שום הרגש חטונו או טובה לעצמו רק שהיו משיגים גלוי אלהות ית' ודל':

צדקה ורב חסד דהיינו בחי' אהבה רבה על נפשות ישראל להאיר להם בלבושים אלו. וזהו את מספר ימין אמלא. פי' כי הנה בחי' הימים עצמו שהן הלבושים מוטל עליך לעשותן ומספר ימין הוא אור שבתוך הימים כמ"ש בוהר ע"פ השמים מספרים. ופי' מהרין ומנצנצין כספרי' בחי' מספר זה עלי למלאותו שיאיר עליך מכה הצומח שבארץ החיים. וכן בענין סור מרע אמר והסירותי מחלה מקרבך. פי' המחלה אשר נדבקה ונשרשה בקרבך. והוא ענין מארז"ל ד' מתו בעטיו של נחש שאע"פ שהם צדיקים גמורים מי"מ נשאר בהם

פרשת תרומה

מספר הראה דגדול מורה על גדלות התפשוט האור בבחי' א"ס (ס'):

אך זהו התורה כמו שהיא למעלה וכדי להיות המשכה מבחי' ח"ע להתלבש בתורה דבריאה (שהיא התורה שלפנינו כי תלמוד בבריאה כו') צ"ל ע"י צמצום. והוה שארז"ל צמצם שכניתו בין בדי ארון. כי מפני שמשם הקול מדבר למשה הוא ע"י שצמצם כו' ובחי' זו נק' כרוב אפי זוטרי' בחי' אדם הקטן כמשל הקטן שהגילוי במוחין שלו צמצום יותר מבאדם הגדול. והוה כרוב א' מקצה מזה שהוא המשכה מלמעלה למטה (וכמ"ש מקצה השמים מוצאו כו'. ושמש היינו בחי' תורה ע' בוהר תרומה) (מ"ז) להיות מקור ושרש להמשכת האור בכ"ע. וכרוב א' מקצה מזה הוא כדי להיות ירידה זו הוא ע"י אתעדלית כ"ש למסור נפשו בא' ואהבת. והיינו ע"י שמע ישראל להתבונן איך הו' אחד אני הו' לא שנית רק שאמר והי' העולם כי הוא צוה ונבראו כו' וכולא קמ"י כלא חשיב. ולכן ע"י התבוננות זו יבא למסין להיות ועמך לא חפצתי. ולכן נק' כנסי' כלה לשון כלות הנפש ממטה למעלה. והוה בחי' הכרוב מקצה מזה לעלות מב"ע ליכלל באו"אס לאסתכלא ביקרא דמלכא. והוה ענינו נשואות אל ה' (נקי' שמור לנקי' עמשיל בדיה זכור את יום כו'). ועי"ז כמים הפנים נמשך מלמעלה ג"כ עיני ה' אליך בה כו'. והוה ועשית שנים כרבים כו' (ועמ"ש ע"פ שיר השירים מענין פי' חתן וכלה וע"פ לבנתני. ועיין בוהר פ' בלק דקפ"ז ענין דאעזרת גרמה כו') מן הכפרת תעשו את הכרבים הוא בחינת סוכ"ע שפקיף לשניהם בשוה (וכמש"ל שא"א"ס ב"ה למעלה מעל' אפי' מבחי' ח"ע וכ"ש מבחי' כרובים ואפי' זוטרי'. ועמ"ש ע"פ כי על כבוד חופה ענין ב' בחי' כבוד והחופה ומקיף שעליהם. והוה ענין ב' הכרובים והכפרת):

והנה כתיב והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה כל' ואית' בוהר פ' אחרי (ד"ט ע"א) ובוחי' (דרכי"ה ע"ב) תלת יזמינן ביומא כו' אינון מגרמיהו סלקין גדפיהו כו'. ופי' הרמ"ז שם דהיינו בשעת ג' תפלות שכל יום דהיינו שכל עת התפלה מג' תפלות הנ"ל הם עולים מב"ע למעלה באצ"י והוה סלקין גדפיהו שהוא ע"י התעוררות האהבה ויראה שבישראל שאהוייר נק' גדפינן ופרחא לעילא (ועמ"ש הרמ"ז פ' אחרי שם מענין כנפיהם ועיין בוהר פ' בלק (ה"ד ע"ב) נהורא קדמאה כו' כנפים עלאין ונהורא קדמאה הוא רב חסד. ובעבודת ה' היא אהבה רבה שמלעלה מהשכל. ועמש"ל פ' יתרו בענין האבות הן זה המרכבה והוה ענין שהכרובי' סוככים בכנפיהם על הכפרת שכו' הלוחות (התורה) ואו נקראים אדם הגדול ואפי' רברכי כיון שעולי' לאצ"י אשר איהו וחיויה וגרמוהי חד בהון ולכן תפלה הוא ל' חבור כמו נפתולי' נפתלתי. ובלשון המשנה התופל כלי חרס שמתחברים

מ"י יתגך כאח לי וגו'. זהו בקשת כנסי' להקב"ה על זמן הגלות שבזמן שבהמ"ק הי' קיים נקראו ישראל אחים למקום כמ"ש למען אחי ורעי כו' וכתיב אחיך למען בית ה' אליקנו כלומר אחתי נק' אחים בזמן שבהמ"ק קיים ולפיכך מבקשת עכשיו מי יתגך כאח לי כו'. והענין דהנה כרובים שהיו בבהמ"ק כתיב ופניהם אזה אל אחיו. והנה כתיב ועשית שנים כרובים כו' כרוב א' מקצה מזה כו'. וענין הכרובים יובן ע"פ מ"ש רז"ל (הגינה י"ג ב) היינו פני כרוב היינו פני אדם אפי' רברבי ואפי' זוטרי'. דהנה כתיב ועל דמות הכסא דמו' כמראה אדם וצ"ל שהרי אין לו דמות הגוף. אך הענין שהתורה נק' אדם כמ"ש זאת התורה אדם וכתיב וזאת תורת האדם. והפי' הוא כי הנה ארז"ל כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה ובזוהר נק' הע"ס רוא דשמא קדישא. והענין שהוא עדי"מ כמו שם האדם שנק' אברהם או יעקב עדי"מ הרי אין זה נוגע למהותו ועצמותו שעצמותו ומהותו של האדם הוא השכל ומדות שלו שהן שייכים בו גם כשהוא בפ"ע משא"כ שמו אינו צריך לו כשהוא לעצמו ואינו אלא בחי' חיצונית שלו שע"י פונה לקוראו בשמו. כך לגבי א"ס ב"ה אפי' הח"ע ואצ"ל המדות עליונות אינו ערך כלל למהותו ועצמותו ית' שהרע"ת מרומם ומתנשא מגדר בחי' חכמה והתהוות ע"פ נק' רוא דשמא קדישא שהוא רק בחי' הארה בעלמא שאינו נוגע להעצמות. והנה כתיב הו"יה בחי' היינו שגילוי הארה זו שהוא בחי' שם הו"י כמ"ש אני הו"יה הוא שמי הוא בבחי' חכמה וע"י החכמה נמשך אא"ס ב"ה בכל הט"ס וכמש"ל בתנ"י (פ"ה תהי"ה) ולכן נק' החכ"י אדם ונק' אדם הראשון ובוהר נק' אדם קדמאה כי ראשית חכמה כתי' (וכמש"ל פ' יתרו בדיה להבין ענין האבות) כי הוא כמו עדי"מ כהתפשטו' והמשכת אור וחיות מהנשמה בגוף שגילוי כללות החיות הנמשך מהנשמה מאיר ומתלבש במוחין שבראש וע"י המוחין נמשך אחי"כ הארה לכל אנר כפי מזגו ותכונתו השייך לו וכמבואר בתנ"י (פ"א) נמצא המוחין הוא כללות החיות של האדם כך הוא עדי"מ למעלה שגילוי כללות האור מא"ס ב"ה נמשך ומתלבש בחכמה וע"י החכמה נמשך ומתלבש האור בכל הטי"ס (מזהו יובן מש"ל פ' יתרו בדיה זכור דאיהו וחיויה חד קאי על התלבשות אא"ס בבחי' חכמה משא"כ התלבשותו במדות נק' איהו וגרמוהי חד) וע"כ אורייתא דמחכמה נפקת נק' אדם (ועמ"ש על הוהר ר"פ תולדות (מ"ד ב) ובספר הדת מלך (ד"ט ב) ורמ"ח מ"ע הם רמ"ח האברים וסו"ס"ה ל"ת סו"ס"ה עדי"מ והוה תלמוד שמביא לידי מעש"י כפי המוחין נמשך האור לכל אנר כניל) גדול אורייתא מתקשרא בקוב"ה. והנה בחי' אדם זה נק' אדם הגדול ואפי' רברכי כי חכ' עלאה הוא בחי' א"ס וכמ"ש ולתבונתו אין חקר שהוא היודע והוא הדעה כו' (ועיין בריה פ"א